

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jíříka a soudců Mgr. Heleny Nutilové a JUDr. Michala Hájka, ve věci

žalobce: **Z. Š.**
bytem
zastoupen daňovým poradcem Janem Vyskočilem
sídlem Šrobárova 2002/40, 101 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2022, č. j. 39968-2/2022-900000-314

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah žaloby

1. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) dne 9. 1. 2023 se žalobce domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „*daňový řád*“) s přihlédnutím k zákonu č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“) a k § 251 daňového řádu zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí Celního úřadu pro Jihočeský kraj – dodatečným platebním výměřem na spotřební daň z minerálních olejů podle zákona o spotřebních daních č. j. 52869/2022-520000-32.3 ze dne 25. 4. 2022, č. j.52874/2022-520000-32.3 ze dne 25. 4. 2022, č. j. 52877/2022-520000-32.3 ze dne 25. 4. 2022, č. j.52882/2022-520000-32.3 ze dne 25. 4. 2022, č. j. 52884/2022-520000-32.3 ze dne 25. 4. 2022, č.j.52887/2022-520000-32.3 ze dne 25. 4. 2022, č. j. 52890/2022-520000-32.3 ze dne 25. 4. 2022, č. j.52896/2022-520000-32.3 ze dne 25. 4. 2022, č. j. 52899/2022-520000-32.3 ze dne 25. 4. 2022, č. j.52902/2022-520000-32.3 ze dne 25. 4. 2022, č. j. 52904/2022-520000-32.3 ze dne 25. 4. 2022, č. j.52908/2022-520000-32.3 ze dne 25. 4. 2022, č. j. 52912/2022-520000-32.3 ze dne 25. 4. 2022, č. j.52915/2022-520000-32.3 ze dne 25. 4. 2022 a o odvoláních odvolatele proti rozhodnutím CÚ – platebním výměřem na penále č. j. 52870/2022-520000-32.3 ze dne 25. 4. 2022, č. j. 52875/2022-520000-32.3 ze dne 25. 4. 2022, č. j. 52878/2022-520000-32.3, č. j. 52883/2022-520000-32.3 ze dne 25. 4. 2022, č. j. 52885/2022-520000-32.3 ze dne 25. 4. 2022, č. j. 52888/2022-520000-32.3 ze dne 25. 4. 2022, č. j. 52891/2022-520000-32.3 ze dne 25. 4. 2022, č. j. 52897/2022-520000-32.3 ze dne 25. 4. 2022, č. j. 52900/2022-520000-32.3 ze dne 25. 4. 2022, č. j. 52903/2022-520000-32.3 ze dne 25. 4. 2022, č. j. 52905/2022-520000-32.3 ze dne 25. 4. 2022, č. j. 52909/2022-520000-32.3 ze dne 25. 4. 2022, č. j. 52913/2022-520000-32.3 ze dne 25. 4. 2022, č. j. 52916/2022-520000-32.3 ze dne 25. 4. 2022 (dále jen „napadená rozhodnutí“) a napadená rozhodnutí potvrdil.

2. Žalobce v podané žalobě uvedl, že z předložených důkazních prostředků, které jsou založeny ve správním spise, je jasně patrné, že minerální oleje byly použity k zákonem sledovanému účelu, tj. k hospodaření podle lesního zákona. Dle žalobce prvostupňový správce daně odmítl nárok na vrácení spotřební daně z čistě formalistických důvodů, neposuzoval předložené důkazní prostředky ve vzájemných souvislostech a pouze hodnotil formální náležitosti předložených provozních deníků strojů. Ačkoli některé údaje v provozních denících nebyly uvedeny zcela přesně a úplně, jedná se o chybu lidského faktoru, neboť tyto deníky vyplňovali konkrétní lesní pracovníci obsluhující dané stroje, kteří neví o nezbytnostech stanovených zákonem o spotřebních daních. V denících mohly být drobné odchylky a drobné nedostatky, ale nelze mít na zaměstnance takto přehnané nároky. Cílem podnikání a hospodaření v lese není dle názoru žalobce neomezené a rozsáhlé vedení evidence pro případy daňových kontrol, ale výkon činnosti jako takové. Žalobce si je vědom, že zákon stanoví konkrétní pravidla a je to žalobce, kdo za jejich dodržování zodpovídá, nicméně zde se jedná o naprosto marginální nedostatky, které nemohou zapříčinit vznik pochybností o použití minerálních olejů k zákonem stanoveným účelům.
3. Žalobce se dále domnívá, že obsahuje-li základní důkazní prostředek v podobě provozních deníků strojů určité drobné nesrovnalosti, je možné nárok na vrácení spotřební daně z minerálních olejů prokázat i jiným způsobem, což žalobce učinil, když předložil jiné důkazní prostředky (smlouvy, faktury aj.), k čemuž však prvostupňový správce daně ani žalovaný nepřihlédli. Tím dle žalobce došlo k porušení základních důvodů a cíle předmětného ustanovení zákona o spotřebních daních. Dle žalobce je nutné hodnotit důkazy jako celek a zabývat se skutečností, jestli by býval žalobce mohl při spotřebě 54 306 litrů pohonných hmot práce v daném rozsahu vůbec realizovat. Žalovaný měl posoudit a ponechat nárok na vrácení spotřební daně alespoň v nějaké minimální výši tak, aby mohl žalobce realizovat práce v daném rozsahu a kvalitě. Žalobce má za to, že se žalovaný s tímto argumentem vypořádal nedostatečně v rámci Rozhodnutí o odvolání. Vzhledem k výše

zmíněnému se žalobce domnívá, že nárok na vrácení daně byl odepřen protizákonně a že se žalovaný nevypořádal s argumenty uvedenými v odvolání.

II. Vyjádření žalovaného správního orgánu

4. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 20. 2. 2023 navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Uvedl, že nepochybně, že žalobce prováděl práce v lese, avšak vyjádření žalobce nemohou zhojit (popř. omluvit) neexistenci prvotních podkladů. Z žalobcem citovaného § 57 zákona o spotřebních daních vyplývá, že podmínky pro uznání nároku na vrácení spotřební daně na tzv. „zelenou naftu“ jsou vymezeny kumulativně. Žalobce prokázal použití pohonných hmot k zákonem sledovanému účelu pouze částečně, přičemž důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 3 daňového řádu nese právě on sám. Žalobce předložil podklady k prokázání svého nároku na vrácení daně, avšak v některých případech nedoložil ty nejdůležitější důkazy, a to primární doklady získané od zaměstnanců v terénu, ze kterých měla být evidence tvořena a bez těchto dokumentů není možné sestavit ucelený důkazní řetězec vedoucí k hodnotám uvedeným v předložených evidencích. Žalobce prokázal použití pohonných hmot k zákonem sledovanému účelu pouze částečně a z tohoto důvodu mu byla vrácena spotřební daň z minerálních olejů pouze z části.
5. Dle žalovaného nelze akceptovat ani názor žalobce, že předložil-li smlouvy o dílo, měl by mít nárok na vrácení daně v jakési „esenciální (minimální) výši“ dle průměrné, nikoli skutečné, spotřeby strojů, a to i za situace, kdy některá místa prací nebylo možné ani identifikovat, dohledat, propojit s patřičnou identifikací smluvního vztahu a provedenou prací.
6. S ohledem na zákonnou konstrukci nebylo možné ani zkoumat, zda uznaná spotřeba 54 306 litrů pohonných hmot postačovala k realizaci prací. Žalovaný žalobci v napadeném rozhodnutí vysvětlil, co stanoví § 57 zákona o spotřebních daních, že žalobce požaduje poskytnutí určitého benefitu, přičemž pro jeho poskytnutí je třeba splnit zákonné podmínky a tento benefit nelze přiznat v nějaké „esenciální (minimální) výši“. Tedy není pravdou, že by se vyjádřením žalobce žalovaný nezabýval.

III. Právní názor soudu

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).
8. Žaloba není důvodná.
9. V podané žalobě žalobce namítá především nesprávné posouzení předložených důkazů žalobcem, ze kterých mělo jasně vyplývat, že minerální oleje byly použity k zákonem sledovanému účelu, tj. k hospodaření podle lesního zákona.
10. **V právní úpravě účinné do 31. 1. 2019 platilo:**
11. Podle § 57 odst. 1 zákona o spotřební dani *nárok na vrácení daně vzniká osobě podnikající podle zákona upravujícího zemědělství, která provozuje zemědělskou prvovýrobu, nebo osobě, která provádí hospodaření v lese podle lesního zákona. Podmínkou nároku na vrácení daně je, že tato osoba nakoupila minerální oleje uvedené v § 45 odst. 1 písm. b) a § 45 odst. 2 písm. c) a j) za cenu obsahující daň nebo tyto oleje vyrobila a tyto nakoupené nebo vyrobené minerální oleje prokazatelně použila pro zemědělskou prvovýrobu nebo pro provádění hospodaření v lese. Nárok na vrácení daně vzniká dnem spotřeby těchto minerálních olejů pro stanovený účel.*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

12. Podle § 57 odst. 6 zákona o spotřební dani nárok na vrácení daně se prokazuje
- dokladem o prodeji minerálních olejů uvedených v odstavci 1 a
 - evidencí o skutečné spotřebě minerálních olejů uvedených v odstavci 1.
13. Podle § 57 odst. 14 zákona o spotřební dani prováděcí právní předpis stanoví
- způsob výpočtu nároku na vrácení daně z minerálních olejů uvedených v odstavci 1, spotřebovaných v zemědělské prvovýrobě a při provádění hospodaření v lese,
 - způsob a podmínky vedení dokladů a evidence podle odstavců 6 až 9.
14. Prováděcím předpisem byla vyhláška č. 176/2017 Sb., o způsobu výpočtu nároku na vrácení spotřební daně z minerálních olejů spotřebovaných v zemědělské prvovýrobě a při provádění hospodaření v lese (dále jen „prováděcí vyhláška“), účinná do 20. 3. 2019.
15. V § 2 odst. 7 prováděcí vyhlášky bylo stanoveno, že v evidenci o skutečné spotřebě minerálních olejů při provádění hospodaření v lese se za zdaňovací období uvádí
- místo spotřeby minerálních olejů,
 - druh vykonávané práce,
 - údaj o celkovém množství spotřebovaných minerálních olejů uvedených v § 45 odst. 1 písm. b), § 45 odst. 2 písm. c) nebo j) zákona o spotřebních daních; tento údaj se uvádí souhrnně za minerální oleje uvedené v § 45 odst. 1 písm. b) a § 45 odst. 2 písm. j) a zvlášť za minerální olej uvedený v § 45 odst. 2 písm. c) a
 - identifikace smluvního vztahu, na základě, kterého daňový subjekt vykonané práce na pozemku provedl.
16. V právní úpravě účinné od 1. 2. 2019 po zbytek rozhodného období platilo:
17. Podle § 57 odst. 1 zákona o spotřební dani nárok na vrácení daně vzniká osobě podnikající podle zákona upravujícího zemědělství, která provozuje zemědělskou prvovýrobu, nebo osobě, která provádí hospodaření v lese podle lesního zákona. Podmínkou nároku na vrácení daně je, že tato osoba nakoupila minerální oleje uvedené v § 45 odst. 1 písm. b) nebo § 45 odst. 2 písm. j) za cenu obsahující daň nebo tyto oleje vyrobila a tyto nakoupené nebo vyrobené minerální oleje použila pro zemědělskou prvovýrobu nebo pro provádění hospodaření v lese.
18. Podle § 57 odst. 5 zákona o spotřební dani nárok na vrácení daně vzniká dnem spotřeby těchto minerálních olejů pro zemědělskou prvovýrobu nebo pro provádění hospodaření v lese.
19. Podle § 57 odst. 13 věty první zákona o spotřební dani platilo, že spotřeba minerálních olejů pro zemědělskou prvovýrobu nebo pro provádění hospodaření v lese se pro účely prokázání vzniku nároku na vrácení daně prokazuje evidencí o skutečné spotřebě. V případě rostlinné výroby nebo chovu hospodářských zvířat lze spotřebu prokázat evidencí využití půdy podle uživatelských vztahů vedenou podle zákona upravujícího zemědělství nebo ústřední evidencí hospodářských zvířat vedenou podle plemenářského zákona; spotřeba se má v tomto případě za prokázanou, jsou-li pro osobu uvedenou v odstavci 1 v příslušné evidenci evidovány hospodářská zvířata nebo zemědělská půda s druhem zemědělské kultury orná půda, trvalý travní porost nebo trvalá kultura.
20. Podle § 57 odst. 15 zákona o spotřební dani evidence o skutečné spotřebě obsahuje tyto údaje:
- místo spotřeby minerálních olejů,

- b) *druh vykonávané práce, při níž došlo k použití minerálních olejů pro zemědělskou prvovýrobu nebo pro provádění hospodaření v lese,*
- a) *celkové množství spotřebovaných minerálních olejů,*
- b) *jednoznačnou identifikaci právního důvodu, na jehož základě osoba provádí hospodaření v lese podle lesního zákona, pokud se jedná o tuto osobu.*

21. Z výše citovaného ustanovení § 57 odst. 1 zákona o spotřební dani vyplývá, že podmínkou pro vrácení daně, je splnění povinnosti prokázat skutečné použití pohonných hmot pro zákonem sledované účely. Krajský soud shodně s žalovaným odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2009, č. j. 2 Afs 118/2009–56 (rozsudky správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz), který ačkoliv se týká případu zemědělské prvovýroby, závěry vyslovené NSS jsou aplikovatelné na nyní projednávanou věc, neboť podstata věci je totožná, a proto je na místě využít analogie. „[v] tomto směru se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje s právním názorem krajského soudu, že z citovaného ustanovení § 57 odst. 1 zákona o spotřební dani plyne povinnost prokázat skutečné použití pohonných hmot pro zákonem sledované účely. Jinak řečeno, odstavce 1 a 6 citovaného ustanovení nelze vnímat izolovaně, nýbrž v jejich logické propojenosti. Neodpovídalo by totiž principu racionálního zákonodárce, pokud by se povinnost prokázat koupi a spotřebu pohonných hmot nevázala na jejich prokazatelné použití pro zákonem sledované účely. Smyslem daňového zvýhodnění je totiž zcela zjevně preference popsanych zemědělských činností, což však může být splněno pouze tehdy, pakliže tyto pohonné hmoty budou za tímto účelem skutečně využívány (jde o tzv. „zelenou naftu“). V opačném případě brozí riziko nežádoucích daňových úniků. Ostatně, i odst. 6 citovaného ustanovení, o který se stěžovatel argumentačně značně opírá, výslovně zmiňuje evidenci o „skutečné spotřebě“ předmětných výrobků; obdobné znění obsahovala též citovaná prováděcí vyhláška. To znamená, že z hlediska dikce a smyslu zákonné a prováděcí úpravy považuje zdejší soud za nesporné, že pro úspěšné uplatnění nároku na vrácení spotřební daně nepostačuje předložení pouze formálních dokladů, nýbrž že z těchto dokladů musí být prokazatelná spotřeba pohonných hmot v souladu se zákonem stanoveným účelem a v rámci stanovených normativů. V tomto kontextu nazíráno považuje zdejší soud právní názory krajského soudu za zcela logické a plně konvenující se smyslem právní úpravy a nemůže přisvědčit námitce stěžovatele, který považuje tyto závěry za protizákonné. Jak ostatně judikoval Nejvyšší správní soud v jiné věci (rozsudek sp. zn. 8 Afs 103/2007, in: www.nssoud.cz), i pokud nebylo v řízení popřeno, že stěžovatelka použila předmětnou naftu pro stanovený účel, je třeba vycházet z toho, že „zákonodárce jednoznačně určil podmínky pro vznik nároku na vrácení spotřební daně. Na jejich dodržení je třeba trvat. Logika věci i jazykový výklad zákona tak nemůže vyústit v jiný závěr, než že nárok na vrácení spotřební daně z tzv. „zelené nafty“ vzniká jen při splnění všech požadavků pevně vymezených právním předpisem.“

22. Součástí správního spisu je řada dokumentů, která však nejsou schopna výše uvedené prokázat. Krajský soud poukazuje na zjištění správce daně formulované ve výsledcích kontrolního zjištění, v němž bylo konstatováno: „Výše uvedeným způsobem zjišťování skutečné spotřeby MO pro vrácení spotřební daně z MO při činnostech prováděných v lese daňový subjekt neprokázal svou skutečnou spotřebu, ale pouze spotřebu pravděpodobnou. Současně bylo v některých případech zjištěno, že daňový subjekt spotřeboval nárokované pohonné hmoty na činnosti, jež nemají přímou vazbu na hospodaření v lese a pod nárok na vrácení daně nespádají. Dle Přehledu činností prováděných při hospodaření v lese jsou předmětné vybrané činnosti vedeny při posuzování činností ve věci oprávněnosti nároku na vrácení daně jako činnosti neoprávněné, a nejedná se tedy v souladu s ustanovením § 57 odst. 1 zákona o spotřebních daních o hospodaření v lese.“ Dále správce daně uvedl, že „Uvedením rozdílných hodnot spotřeby MO se stává tato

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

evidence ještě více nevěrohodnou a neprůkaznou, když není zřejmé, kolik MO, jakým strojem a kde byly minerální oleje na příslušnou činnost skutečně spotřebovány.

23. Žalobce při daňové kontrole nedoložil evidenci či doklady, ze kterých by bylo zřejmé, z jakých údajů vycházel při určení spotřeby pohonných hmot při činnostech prováděných na jednotlivých strojích při hospodaření v lese. Jím předložené smlouvy prokazovaly smlouvy či objednávky uzavřené s různými subjekty, ze kterých vyplývá, že se žalobce zavázal provést pro tyto subjekty práce v lese. Z předložených smluv však není zřejmá skutečná spotřeba množství minerálních olejů. K výše uvedenému krajský soud ve stručnosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2023, č. j. 5 Afs 182/2021-28, který shrnul, že *„[d]ůležitost průkaznosti evidence spotřeby připomněl rovněž Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 15. 3. 2019, č. j. 48 Af 18/2017-79, podle něhož již ze samotné formulace podmínek v § 57 zákona o spotřebních daních jednoznačně plyne, že evidence spotřeby musí být průkazná. Krajský soud v Brně pak v rozsudku ze dne 28. 3. 2019, č. j. 30 Af 43/2017-141, zdůraznil, že při prokazování použití pohonných hmot k zákonem aprobovanému účelu se musí jednat „o prostředky prokazující skutečnou spotřebu, nikoli tedy spotřebu odhadnutou, pravděpodobnou či jinak zkeslenou“.*
24. Evidence spotřeby, přestože splňuje veškeré formální požadavky, které jsou stanoveny zákonem, však automaticky nepotvrzuje pravdivost údajů v evidenci zaznamenaných, tyto údaje musí vycházet ze založených podkladů, čímž by byl teprve vytvořen ucelený řetězec důkazních prostředků. Podklady, které žalobce předložil na podporu svých tvrzení zaznamenaných v evidenci spotřeby, nebyly dostatečné. Sám žalobce ostatně přiznává, že deníky nebyly vyplňovány „zcela přesně a úplně“, což omlouvá tím, že deníky vyplňovali přímo lesní pracovníci, na které nelze mít přehnané požadavky a drobné nedostatky nemohou dle žalobce zapříčinit vznik pochybností o použití minerálních olejů k zákonem stanoveným účelům. Na tato tvrzení žalobce však nelze přistoupit. Ať už se stanou jakékoli okolnosti mající za následek neúplné či nepřesné vyplnění deníků, je třeba bezvýhradně trvat na jednoznačném prokázání uváděných tvrzení a splnění zákonných požadavků pro vyhovění nároku na vrácení spotřební daně, v opačném případě by docházelo k nerovnému přístupu vůči ostatním daňovým subjektům.
25. Primárně je povinen daňový subjekt prokázat vše, co sám tvrdí. Krajský soud ve shodě s žalovaným odkazuje na citaci z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2009, č. j. 8 Afs 103/2007–58, v němž byl předmětem řízení rovněž nárok na vrácení spotřební daně: *„[k]onečně i daňové řízení je ovládáno zásadou, že každý má náležitě pečovat o svá práva (vigilantibus iura skripta sunt), která se projevuje větší mírou odpovědnosti na straně kupujícího za splnění všech zákonných povinností, a to zvláště za situace, kdy si nárokuje výhodu spojenou s určitým prospěchem.“*
26. Žalobce poukazyval na to, že předložil dostatek důkazních prostředků, z nichž je jasně patrné, že minerální oleje byly použity k zákonem sledovanému účelu, tj. k hospodaření podle lesního zákona, a tak měl správní orgán stanovit daň v minimální (esenciální) výši. Institut vrácení daně je pro daňový subjekt zvýhodněním v případě splnění zákonných podmínek, nelze však stanovovat odchylné přístupy pro jednotlivé případy. Všechny daňové subjekty musí v případě uplatňování nároku na vrácení spotřební daně splnit všechny zákonné požadavky pro vrácení spotřební daně z minerálních olejů, má-li být jejich nároku vyhověno.

27. V souvislosti s výše uvedeným považuje krajský soud za vhodné poukázat též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2020, č. j. 9 Afs 308/2019–38: „[z] hlediska dikce a smyslu zákonné a prováděcí úpravy považuje NSS za nesporné, že pro úspěšné uplatnění nároku na vrácení spotřební daně musí být z předložených dokladů a evidence prokazatelná spotřeba lehkých topných olejů v souladu se zákonem stanoveným účelem (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 11. 2009, č. j. 2 Afs 96/2009–65). Přesto, že povinností správce daně je dbát, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji, daňové řízení není založeno na zásadě vyšetřovací, nýbrž na povinnosti daňového subjektu prokázat vše, co sám tvrdí (viz rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004–125, publ. pod č. 1022/2007 Sb. NSS). Je to tedy daňový subjekt, kdo nese břemeno tvrzení ve vztahu ke své daňové povinnosti (včetně nároku na vrácení daně) a břemeno důkazní ve vztahu k těmto tvrzením (§ 92 odst. 3 daňového řádu).“ Toto břemeno tvrzení a břemeno důkazní žalobce neunesl a správce daně za této situace nepochybil, když dospěl k závěru, že žalobce nárok na vrácení spotřební daně neprokázal.
28. Krajský soud dále považuje za vhodné zmínit přílehlavé tvrzení žalovaného formulované ve vyjádření k žalobě: „Pokud jde o institut vrácení daně, tento je beneficiem ze strany správce daně, a lze jej poskytnout pouze těm daňovým subjektům, kteří splní zákonné podmínky. V tomto ohledu je nárok na vrácení daně zcela v dispozici daňového subjektu, který je povinen zajistit splnění všech podmínek, včetně dodržení lhůt, správného vedení evidence a zajištění a uchování podkladů pro prokázání svého nároku. Tato pravidla jsou pro všechny daňové subjekty stejná a není tak možné odvolateli odpustit nesplnění podmínek, když u ostatních subjektů je požadováno prokázání skutečné spotřeby minerálních olejů a místa spotřeby. S tímto názorem žalovaného se krajský soud zcela ztotožňuje.
29. Žalovaný v napadeném rozhodnutí v souladu s § 8 odst. 1 daňového řádu vymezil rozhodné důkazy a následně je posoudil s ohledem na jejich obsah, za současného přihlídnutím k ostatním důkazům. Soud proto nesouhlasí s tvrzením žalobce, že nárok na vrácení daně byl odepřen protizákonně a že se žalovaný nevypořádal s argumenty uvedenými v odvolání.

IV. Závěr, náklady řízení

30. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Soud postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a věc rozhodl bez nařízeného jednání, neboť účastníci řízení projevíli s takovým postupem soudu souhlas.
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené v řízení před soudem. Krajský soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 26. září 2023

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

Mgr. et Mgr. Bc. Petr Jiřík v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.